

Sygn. akt II CSK 142/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa S. S. i A. S.
przeciwko D. I. K.-G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.), to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że

nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Przedstawione przez skarżących w skardze kasacyjnej kwestie nie odpowiadają temu ostatniemu wymaganiu tj. nie mają charakteru ogólnego, lecz wręcz przeciwnie są sformułowane kazuistycznie, a nawet zawierają powołanie elementów stanu faktycznego sprawy. Dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia art. 556 k.c., a zwłaszcza pojęcia wady nie budzi w praktyce wątpliwości i została trafnie przez Sąd Apelacyjny przeprowadzona z odwołaniem się szeroko do judykatury (por k. 18-19 uzasadnienia).

Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. O wyniku sprawy przesądzało ustalenie, że oprócz zdarzenia z okresu z 9 -10 kwietnia 2008 r. nie było przecieków do podpiwniczenia budynku, a to

wywołane było niefunkcjonowaniem z powodu awarii prądu drenażu zewnętrznego, a o konieczności jego funkcjonowania powodowie zostali poinformowani przez pozwaną. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zawarł obszernie rozważania dotyczące zasadności oddalenia wniosku dowodowego powodów o dopuszczenie do sprawy kolejnych biegłych, a w szczególności biegłego z zakresu geodezji. Ustalenia Sądu, że zastosowana w budynku izolacja jest wystarczająca zostały dokonane w oparciu o opinię biegłej z zakresu budownictwa, oraz opinię biegłego z zakresu geotechniki (geologii) na okoliczność ustalenia rzędnej geodezyjnej poziomu wody gruntowej. Sąd Okręgowy ponadto dopuścił dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego R. N. na okoliczność zarzutów stron do pisemnej opinii. Tym samym w sprawie nie zachodziła konieczność powoływania kolejnych biegłych na okoliczność zastosowania właściwej izolacji budynku (por. np. wyr. SN z 15.11.2012 r, V CSK 525/11, LEX Nr 1276234 i z 27.7.2010, II CSK 119/10, LEX nr 603161 i post. SN z 19.08. 2009 r., III CSK 7/09. LEX nr 533130). Oddalenie tych wniosków dowodowych niewątpliwie nie naruszało prawa w kwalifikowany sposób.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).